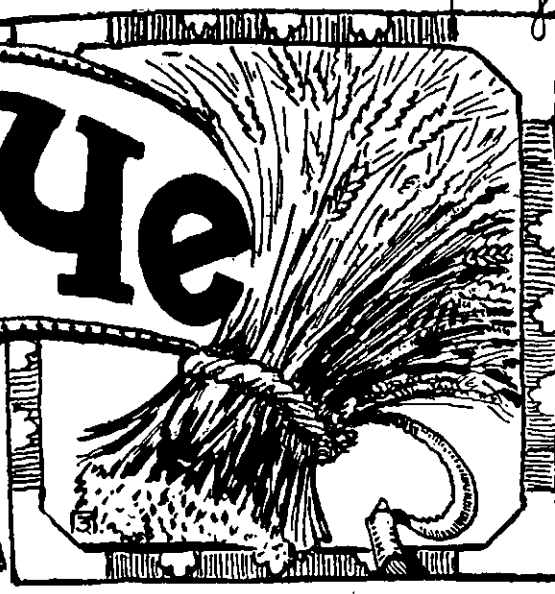
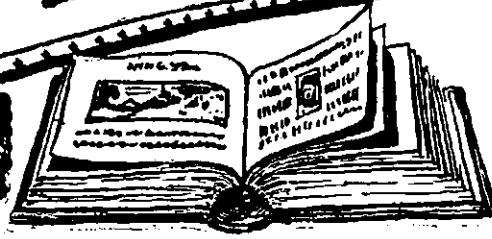

СНОПЧЕ

Трагедията Българите ка

Варна

Година I.

Брой 7 — 8.

Май 1940 година

ОТГОВОРЕНЪ УРЕДНИКЪ

ИОРДАНЪ НЕДКОВЪ

Директоръ на у-ще „Царь Симеонъ“ — ВАРНА

Вестникъ на ученицитѣ отъ Варненска и Провадийска околии

Урежда комитетъ отъ учители

ЦЕНА 1 ЛЕВЪ

Излизатъ 8 броя годишно

24 Май

Китенъ май. Ясно и синьо небе. Хиляди цвѣтове гадватъ очитѣ. Сърдцата трѣпнатъ предъ изклати ниви. Навредъ кипи животъ.

А вие, малки читатели, защо отивате съ китки къмъ бѣлитѣ училищни сгради? Защо очитѣ ви гледатъ тъй радостно? Защо заливате улицитѣ и градове и села съ пѣсни?

Защото днесъ е 24 май. Деньтъ на св. св. Кирила и Методия. На нашитѣ първи учители. На българската просвѣта. Празникътъ на празникитѣ ни.

Затова вие весело шумите край училищата. Украсявате ги съ букети отъ цвѣтя и пѣсни. Затова изъ сърдцата ви и изъ сърдцето на цѣлъ народъ блика буйна и чиста радостъ като на Великденъ.

Наистина, Великденъ! Великденъ, защото Светитѣ Братя възкресиха съ азбуката си цѣлъ народъ. Нашия народъ. Тѣ ни дариха писмото, а ние направихме отъ него орѣжие, съ което се пазихме презъ вѣковетѣ.

Помжчиха се да ни погубятъ гърци и турци, ала бѣше вече късно. Азбуката излезе по-силна отъ тѣхъ. Името БЪЛГАРИНЪ бѣше вече записано въ историята. Никой не може да го заличи. Нѣма да може и занаятъ. То пакъ ще се носи надъ равна Добруджа и печална Тракия, надъ Македония и по бръговетѣ на Бѣлото море.

Дѣлото на Светитѣ Братя е наше знаме. То пустило дълбоки корени въ сърдцата ни. То ни бедиява и окриля.

Да пазимъ заветитѣ на св. св. Кирила и Методия!

Да пазимъ езика, рода, земята и вѣрата си!

Ще дойдатъ по-щастливи дни...

КЪМЪ БЪЛГАРСКИТЪ ЗЕМЕДЪЛЦИ

Нивята ли гледамъ, где тученъ класъ зрѣе, съ плугъ тежъкъ ли порите земната грѣдь, въ ливади ли бродя, где миризъ се лѣе, плодъ вредъ съзирамъ на черний ви трудъ.

И съ възторгъ душа ми възхваля ви пѣе, че зная цената на вашитѣ дѣла...
Некъ Богъ щедростта си надъ васъ да излѣе, въ доволство некъ грѣятъ вашитѣ чела!

Че вашитѣ мишици не сѣшатъ умора, кога ви полето на трудъ призове, че вие сте волни царе на простора, на земята наша — вѣрни синове.

Презъ есенъ мъглива, кога семе сѣете, отъ радостъ е вашия погледъ озаренъ, презъ зимата съ чудни надежди живѣете, че скоро ще дойде за работа день.

И щомъ се пробуди земята напролѣтъ, желанія пламватъ въвѣ всѣко сърдце; и бързате вие въ полето на воля чрезъ трудъ да калите работни рѣце.

Райна Н. Колева,
учителка, гарз Борисово — Поповско.

Малката жѣтварка

Както се надигамъ, съ стѣлба не се стигамъ, че съмъ днесъ жѣтварка съ нова паламарка, съ остъръ сѣргъ, най-бѣла никоя отъ назиданья — кърпа съмъ развѣла!

Чувамъ, какъ нивята шепнатъ си въ полята:
— Иде! Съ стѣпка лека въ ширната пѣтека, малката жѣтварка съ сѣргъ и паламарка.

Сѣргътъ ще размѣта вредомъ изъ нивята; тогазъ, леле мале, нѣма да пожали никоя отъ назиданья — всички ще погази!...

Ниви тѣй говорятъ и съ страха се борятъ. Какъ се азъ гордѣя, крѣшна пѣсенъ пѣя, че съмъ днесъ жѣтварка, като кака Вѣрка!

Христо БОЯДЖИЕВЪ.

Предъ ваканцията

Единъ следъ другъ се изнизватъ последнитѣ дни отъ учебната година. Деветъ месеца добритѣ ви учители се трудиха за васъ. Тѣ ви учиха, играха съ васъ, а може би, и плакаха заради васъ... Тѣ работиха, за да просвѣтятъ ума ви. Да направятъ душитѣ ви по-чисти, сърдцата ви — по-човѣшки.

Вашитѣ учители остарѣха съ по една година. Раздадоха ви още по единъ кжсъ отъ сърдцата си. Сега тѣ искатъ една награда — по една чиста, сърдечна благодарностъ. Дайте имъ я!

„Снопче“ се помжчи да стане вашъ другаръ и да ви помогне. То се надява, че сте го обикнали и съ нетѣрпение ще го чакате наесенъ. Дано дотогава премине страшната война, която убива хиляди хора и оставя хиляди сирачета. Дано надъ нашата Родина цари само миръ!...

А сега „Снопче“ ви пожелава да завършите годината съ успѣхъ и да зарадвате родителитѣ си. Следъ това — приятна почивка!

Пѣсенъ на труда

Надъ Родината се носи пѣсенъта на мирния трудъ. Подъ животворнитѣ лъчи на лѣтното слънце зрѣятъ плодотѣ на този честенъ и благословенъ трудъ.

Всѣка сутринъ, още въ тъмни зори, селата се изпраздватъ. Работнитѣ селяни сѣ въ треска. Тѣ пречупватъ крѣстъ надъ жѣлтитѣ се ниви и редятъ ржкойка следъ ржкойка, снопъ следъ снопъ. Задъ тѣхъ се изправятъ като войници дълги редици крѣстци.

Изъ ливадитѣ миршатъ тѣсти откоси сѣно. Изъ лозята и кукурузитѣ се надпѣватъ копачи и копачки. Цѣлъ народъ се е навелъ надъ майката земя. Отъ време на време той изправя наболѣла снага и мѣта погледъ на Северозтокъ, дето е паднала тежка мараня надъ изпотѣпкани непожнати ниви... Или стои дълго загледавъ далечъ на Югъ, дето задъ борови и хвойнови гори го зове шепотътъ на топлото море... И пакъ навежда чело надъ земята. Капкитѣ потъ се смѣсватъ съ сълзи...

Следъ дългия день, когато слънцето залѣзе на западъ, вѣрнитѣ синое на земята се прибиратъ въ селата. Тѣ сѣ прашни и уморени. Лицата имъ обгорени отъ жекното слънце. Краката имъ подкосени и подбити. Ржцетѣ загрубѣли и попукани. Въ сърдцата имъ прелива надеждата за хлѣбъ и по добри дни.

Поклонъ предъ всички, които сѣятъ въ земята потъ и мѣжа, за да пожнатъ хлѣбъ и радость.

Поклонъ и предъ труда, който дълбае изъ руднитѣ къмъ сърдцето на земята, изхвърля гжстъ димъ изъ куминитѣ на фабрицитѣ и гони вагонитѣ по жѣлзопѣжнитѣ линии.

Поклонъ предъ честния трудъ. Той е животъ. Да живѣемъ всички чрезъ него!

Да пѣемъ всички пѣсенъта на труда!

работа. Хайде, почисти маситѣ! мелковата крѣчма. Сега лежи Свидетелството нѣма да се изискаше да почисти и последната, краката му се подкосиха. Седна да почине. Размисли се. Домжнѣ му много. Защо животътъ му е толкова тежъкъ? По-рано, когато баща му бѣше здравъ и намираше работа на пристанището, всичко вървѣше по-добре. Но, преди година той се върна една вечеръ — пиян, легна и не стана вече. Тукъ се бѣше напилъ. Да бѣе...

Тенката преглѣтна и трѣгна къмъ маситѣ. Изтри насълзенитѣ си очи и се залови на работа. Бай Темелко прибра паритѣ и се обърна къмъ него: — Азъ си отивамъ. Ти изчисти добре и затвори, а утре ела по-рано! — Добре, — проплака Тенката.

Щомъ остана самъ, той разтрѣби нѣколко маси и, когато искаше да почисти и последната, краката му се подкосиха. Седна да почине. Размисли се. Домжнѣ му много. Защо животътъ му е толкова тежъкъ? По-рано, когато баща му бѣше здравъ и намираше работа на пристанището, всичко вървѣше по-добре. Но, преди година той се върна една вечеръ — пиян, легна и не стана вече. Тукъ се бѣше напилъ. Да бѣе...

СВИДЕТЕЛСТВОТО

Градскиятъ часовникъ отидна отъ дванадесетъ часа. Полунощъ мина. Крайниятъ арталъ бѣше потъналъ въ ракъ. Само крѣчмата на бай Темелка свѣтѣше. Тамъ никой не ставаше да си отива. Средъ недѣля гоститѣ не бързатъ се прибиратъ. Миришеше вино, потюнъ и пержена пѣка. По маситѣ бѣха наредени пълни шишета, ченийки съ рибки, пържени рибки и тѣхъ. Бай Темелко бѣше известенъ въ

цѣлия градъ съ костенуркитѣ си.

Тази нощъ Тенката имаше много работа. Препасалъ мръсна престилка, той тичаше между маситѣ, или слизаше въ мазата и пълнѣше съ вино голѣмата кана. Гоститѣ пиеха, шумѣха и високо разговаряха. Нѣкои пѣха приспѣвало. Тенката познаваше много отъ тѣхъ. Ей онзи тамъ е бащата на Васко. До него е Коста, жѣлзарѣтъ. Преди нѣколко дни момчето му се хвърли подъ влака. Казаха, че много го биелъ. Тенката познаваше и другитѣ, но сега не мислѣше за тѣхъ. Друго си мислѣше

той. Утре ще раздаватъ свидетелствата имъ. Искаше му се да иде въ училище. Хубаво ще бѣде тамъ!...

Разговоритѣ и пѣснитѣ се сливаха въ общъ шумъ, който дразнѣше Тенката. Той бѣше много уморенъ и на нѣколко пѣти се облѣга на тезгяха, за да не падне. Виеше му се свѣтъ. Главата силно го болѣше. А предъ очитѣ му все свидетелството — бѣло, хубаво и съ марки. Тенката даде тридесетъ лева за марки...

Къмъ два часа крѣчмата се изпраздни. Тенката поседна. Бай Темелко броеше паритѣ отъ чекмеджето. Той бѣше до-

волень. Хубави пари паднаха. Тенката почина малко, стана и приближи до него:

— Бай Темелко!

— Е?

— Утре ще даватъ свидетелствата ни. Да се прибера сега по-рано, пѣкъ сутринъта да отида въ училище.

— Въ училище ли? Че нали вече не учите!

— Ехъ, не учимъ, ама искаме да получимъ свидетелството си. Утре е последниятъ ми день въ училище. Искамъ да се раздѣля съ учителитѣ, съ другаритѣ си...

— Не може, Тенка! Утре е празникъ, и ще имаме много

„Снопче“

Отплата

По химия. Училищна забава малко, но ни приличаше. Шерш с пчели. Пчели за уроци, дружелюбно в вестниците. Сбрани на нѣкой пчелина за вестникъ.

Вратата се отвори. Влезе сѣбѣ цѣлѣ. Всички, изнемогнати, започнаха.

Снопче! Пакъ стояхъ настрана, обърнати вниманието на учениците. Се радвахъ, като четяхъ стиховете.

Като се радвахъ вестниците, учителѣтѣ приближи къмъ мене и ме запита:

— Иване, ли взе ли си вестникъ?

— Азъ отидохъ на мусенъ: — Не. — Ами, защо? — попита ме учителѣтѣ.

— Защо нѣмамъ пари, — отговорихъ.

Тогавъ учителѣтѣ ми даде последното вестникъ и ми каза, че ще донесе лева следъ убожд. Не знаехъ какъ съмъ го взелъ.

Като си отидохъ, решихъ да прочета малко отъ него. Прочетохъ едно-две съчинения и ми се харесаха толкова, че не го оставихъ докато не прочетохъ цѣлия вестникъ.

Вие можете да помислите, че и сега съмъ такъвъ! Не, азъ вече обичамъ много този приятелъ и винаги съ нетърпение го очаквамъ!

Иванъ Черневъ,
уч. отъ III кл. с. Н. Рилски,
Провадийско

УТРО

Слънчо прѣсна златни лъчи надъ обширната земя и събуди я съ милувка, да се весело засмѣ.

Птички съ пѣсни вити, кръшени литватъ въ ширнитѣ поля. Всичко живо се събуди, пѣсенъ вредомъ се разлѣ.

Заблестѣха по трѣвата ситни капчици роса. Прѣскаръ ароматъ цвѣтята, и събуди се леса.

Борисъ Ив. Миндовъ,
у-къ отъ Разградъ.

Приятелѣ.

И тази година

Ето, че и тази година, пълна съ радостъ и тѣжи, безвъзвратно си замина и остави смѣхъ, сълзи...

Колко учене и пѣсни, плачове, игри безкрай! Колко приказки чудесни, а сега — на всичко край!

На учителя за сбогомъ вечъ протѣгаме ржце, здраве, почивка и бодростъ му желаемъ отъ сърдце.

Днесъ, звънецътъ щомъ удари съ последния си звънъ, ние — весели другари — ще да литнеме навънъ.

После, цѣло лѣто всички ще играемъ отъ зори: волни като малки птички въ зеленитѣ гори.

Волната ни кръшна пѣсенъ ще се носи въ захласъ, и едва на късна есенъ пакъ ще дойдемъ тука въ класъ.

Евгения Пободрникова,
ученичка отъ V класъ при Варненската девическа гимназия.

Гергьовденъ

Май е единъ отъ най-хубавитѣ месеци презъ годината. Пролѣтътъ е въ разцвѣтъ си. Слънчевитѣ лъчи сж топли и приятни. Пролѣтнитѣ вѣтрѣ гали и шепне хубави слова на зелената поляна, на майскитѣ цвѣта и на новораззеленилата се гора.

Въ душитѣ на хората е празникъ. Всички, и малки и голѣми, и бедни и богати се радватъ. По-леко е на сърдцата имъ. Хубавиятъ месецъ вдъхва надежди въ душитѣ имъ.

Презъ май се празнува Гергьовденъ.

ВЪ ХИСАРЯ

Настѣпни лѣтната ваканция. Получихме книжкитѣ си. Успѣхъ ми бѣше много добъръ. Татко се зарадва и се съгласи да изпѣлни едно мое желание. Отъ нѣколко години насамъ азъ все искахъ да отидемъ на Хисаря. Искахме ми се да видя горещата лѣковита вода, която извира отъ земята. Презъ една хубава лѣтна нощъ напуснахме Варна и потеглихме къмъ Хисаря. Пътувахме съ влака цѣлото нощно семейство. Минахме презъ Горна Орѣховица, прекосяхме Балкана и стигнахме въ Пловдивъ. По този пътъ съмъ минавала и другъ пътъ, и затова той не ми направи голѣмо впечатление. Отъ Пловдивъ потеглихме съ другъ влакъ къмъ Хисаря. Желѣзопътната линия минаваше презъ пожънати ниви и изгорѣли отъ горещинитѣ царевичи. Тукъ-таме край линията се люлѣха пѣстри цвѣтенца и ни кимаха съ главички. Въ вагона бѣше задущо и много горещо. Пътуването ми се хареса. Съ нетърпение чакахъ да стигнемъ, за да напълвамъ главата си съ студена вода.

Малко следъ обѣдъ пристигнахме. Когато напуснахме влака, разбрахъ, че не само въ него било горещо. Слънцето немилостиво припичаше. Земята бѣше нажежена. Дойде ми на ума за Сахара. За нея ме подсъти не само горещината. Старитѣ укрепления, останали отъ римско време, кой знае защо ми приличаха на пирамиди и сфинксове. Тѣ бѣха толкова нажежени, че бѣше страшно да мине човѣкъ край тѣхъ.

Настанихме се набързо въ една квартира до парка. Потърсихъ студена вода, за да се разхлада. Татко се усмихна и ми каза, че тукъ никжде нѣма студена вода. Всичката вода, която извира изъ земята, била гореща, а нѣма и какъ да се изстуди презъ лѣтото, защото въздухътъ сѣщо е горещъ. Разочаровахъ се, защото другогаче си представявахъ цѣлата работа. Мислѣхъ си, че има само два горещи извора, а другитѣ сж студени, пѣкъ то не

излѣзе така. Поиска ми се по-скоро да видя какви сж тѣзи извори, изъ които блика гореща вода.

Надвечеръ татко ме заведе при Момина баня. Тукъ ме чакаше нова изненада. Разбрахъ, че не се намирамъ предъ нѣ какво малко изворче, а на мѣсто, където изъ сърдцето на земята извира малка рѣчица, водата на която е хваната. Частъ отъ нея тече отъ нѣколко чешми, а друга е отделена въ голѣмата баня. Край чешмитѣ бѣха се натрупали много болни. Тѣ наливатъ вода въ разни стомнички и канчета и пиятъ. Навсѣкжде шумъ и блѣсканица. Продавачи на плодове и варена царевича хвалатъ стоката си. Татко ми налѣ отъ водата. Тя миришеше на сѣра и ми се видѣ много гореща. Учила бѣхъ въ училище за горещитѣ минерални води, но си ги представявахъ само топлички. Сега, когато разбрахъ, че водата отъ Момина баня е много гореща, все ми се искаше да се съмнявамъ, че хората я топятъ съ огънь. Разбрахъ, обаче, че

гергьовденъ. Колятъ се голѣми курбани. Тамъ се събира цѣлото село. Отиватъ и гоститѣ отъ града и околнитѣ села да си взематъ отъ църковния курбанъ.

После се извира голѣмо хоро. Люлките се въртятъ. Гласоветѣ на продавачитѣ се издигатъ надъ общия шумъ. Пискатъ свирки и хармонички. Пѣстрота, викове, закачки чакъ до мръкване. Младитѣ се налудуватъ. Децата се наиграватъ и нахрускуватъ на шекерчета. Всѣки е доволенъ отъ хубавия майски празникъ.

Ако се извие облакъ и донесе пролѣтенъ дъждецъ, никой не се съди, а всички се радватъ и казватъ, че ще има голѣмъ берекетъ.

Радка Карамфилова,
III кл. с. Кичево,
Варненско

Весела история

Въ къщата на стрина Лина живѣятъ три безгрижни котенца. Тѣ скачатъ, гонятъ се, а по-нѣкога се каратъ.

Днесъ стрина Лина излѣзе нѣкъде и остави котенцата сами въкъщи. Тѣ поиграха подъ масата, а после се качиха при аквариума, въ който плуваха нѣколко рибки. Котенцата наостриха ушички и апериха очи въ рибкитѣ. Тѣ решиха да закусатъ съ едната. Най-решителното се качи отгоре на аквариума, а другитѣ останаха отстранѣ. Една червена рибка се показа надъ водата. Вмигъ, котенцето посегна съ краче да я хване, подхлъзна се и хопъ въ водата. Ами сега?

Вратата се хлопна. Влѣзе стрина Лина. Тя извади бързо окъпаното котенце и му опъна ушитѣ. Следъ малко, рибкитѣ спокойно си плуваха, а котенцата се заврѣха подъ печката...

Тази весела историяка научи малкитѣ котенца да бждатъ по-предпазливи и внимателни.

Маргарита Станчева,
III отд. при у-ще „Св. Кирилъ и Методи“, Провадия.

Краятъ на срока

Приятна пролѣтна сутринъ. По небето плуваатъ бѣли облаци. Тихъ вѣтрецъ подухва и разклаща вѣйкитѣ на разцвѣтитѣ дървета. Отъ изтокъ слънцето съ сдържана усмивка ни кима и поздравява съ края на втория срокъ. Птиченцата подскачатъ отъ клонче на клонче и се събиратъ на малки групички. Едни, навели смиренно главички, слушатъ, а други нервно имъ разправятъ нѣщо на свой езикъ. Дали не ни се надсмиватъ за нѣщо? ... Сърдцето ми силно тупка. Не ме сдържа на едно мѣсто. Искамъ си се по-скоро да отида на училище, а пѣкъ е още рано. Но, въпрѣки това, грабвамъ чантата си и трѣгвамъ.

Въ училищния дворъ съмъ. Много отъ другаритѣ ми сж ме преварили. Викове, караници, препирни... Събрали се на доста голѣми групи, ученицитѣ живо разговарятъ. Нѣкои се смѣятъ, подскачатъ на едно мѣсто и се шегуватъ съ другаритѣ си, а тѣ ги поглеждатъ накриво.

Звънецътъ удря, но препирнитѣ не преставатъ, докато не започнемъ работа. Първиятъ часъ минава незабелязано. Влизаме въ втория. Вратата се отваря, и за голѣмо наше очудване, се подаватъ класниятъ, съсрочнитѣ тевтерчета въ ржце, и директорътъ. Всички оставаме като заковани. Защо ли не ни дадатъ книжкитѣ въ последния часъ? Дали нѣма наказани ученици? Слава Богу, никой не е наказанъ! Директорътъ е дошълъ да ни види, защото ни е преподавател. Класниятъ каза нѣколко думи и започна да раздава книжкитѣ. Всѣки чака да чуе името си и, щомъ го извикватъ, трепва, поема книжката съ разтрепирани ржце, и отъ устата му едва излиза едно „благодаря“.

По лицата на едни се чете радостъ, а на други — недоволство. Извикватъ и мене. Сърдцето ми бие до пукване. Краката ми се подкосватъ. Но това трае, до като си взема книжката и видя бележкитѣ, които сж сжщитѣ, както и презъ първия срокъ. Искамъ се да хвъркна презъ прозореца. Колко ми е леко, леко...

Марийка Великова,
II а кл. при у-ще „Св. Симеонъ“ Варна

Пролѣтна разходка

Първи пролѣтенъ денъ е. Пригответъ книгитѣ си и весело тръгнатъ къмъ училището. Тамъ всички бѣха весели. Отдавна не бѣхме ходили на разходка и ни се искаше да посрещнемъ пролѣтътъ вънъ отъ селото. Удари звънецътъ. Учителката влѣзе засмѣна и ни каза, че ще отидемъ на Лѣвирѣхъ. Строихме се съ торбичкитѣ на двора.

Неописуема бѣше радостта ни, когато поехме изъ широката пѣтъ. Съ викове и пѣсни стигнахме до една чешма. Чучур-

чето си клокочеше, сякашъ го ворѣше: „Пролѣтътъ пристигна съ пѣсни и цвѣта! Поздравете я съ викове!“ Напихме се съ бистра, кристална вода, извирахме дружно „ура“ и поехме къмъ върха. За наше очудване, той още не бѣше свалилъ снѣжната си покривка. Огледахме се. На северъ Росица кривуличка като змия изъ долината. Въ далечината се вижда Севлиево. На югъ се издига Старопланина, покрита съ дебелъ снѣгъ. Снѣгътъ забулваше гордия Балканъ, застаналъ като млада булка подъ вѣнчило. Върховетѣ се издигаха, като млади девери съ бѣли капаци. Наоколо ни следа отъ зеленника. Само милото и нѣжно кокиченце, подало бѣлото си цѣлце, скромно се навежда и ни поздравяваше съ пристигането на пролѣтътъ. Набрахме си по цѣлѣ букетъ кокиченца. На единъ припекъ като свѣщици бѣха се изправили минзухарчета, а до тѣхъ ни се усмихваше синчецътъ съ цвѣта на синьото ясно небе. Проша-рихме букетчетата си, полюбувахме се на бабината Мартина усмивка, изпратихме далеченъ поздравъ на Балкана и си трѣгнахме.

Тукъ-тамъ край пѣтъ, подъ изсъхналата напратъ, срамежливо е подала главичка миризливата теменужка. Край нея сж се показали дребнитѣ листа на копривата. Ние ги кжсаме и имъ се радваме, като на първа пролѣтна зеленина. Следъ половинъ часъ навлѣзохме въ селото весели и ободрени отъ лѣха на пролѣтътъ.

Пѣна Ат. Йонкова,
II кл., с. Кръвеникъ,
Севлиево.

Пролѣтъ

Зимата оттегли своя плащъ студѣнъ, пролѣтътъ настѣпни — дойде Великденъ.

Бързо разцвѣтватъ цвѣтцѣтѣ подиръ цвѣтъ, ароматъ разнасятъ по цѣлия свѣтъ.

По небето синьо птиченца цвѣрчатъ, по полята росни агънца тѣрчатъ.

Сашко Хаджиевъ,
IV. отд. при у-ще „Кн. Борисъ“, Варна.

Всички български деца трѣбва да бждатъ добре нахранени и облѣчени.

рець край Черно море.

Сутринъ спѣхме до късно съ сестричката си. Следъ закуската четѣхме книжки, или се забавлявахме въ близкия паркъ. Често събирахме цвѣта и украсявахме стаята, та родителитѣ ни да ни похвалятъ. Вечеръ се разхождахме изъ селото. Тогавъ то приличаше на градъ. Всички, които се криеха презъ деня, сега излизаша. Сладкарницитѣ и гостилницитѣ бѣха пълни съ хора. Днитѣ минаваха бавно и тежко. Започна да ни омръзва, и ние все по-често подканвахме татка да си отивае въ Варна. Изминаха се двадесетъ дни. Свърши се най-после. Ще напустнемъ Хисаря, който бѣхме прекръстили на „Сахара“...

Ето ни на гарата. Наставяме се въ влака. Машината изсвирва и бавно потегля. Изпращачи ни махатъ съ ржце. Знаемъ, тѣ съжаляватъ, че не могатъ да си трѣгнатъ...

Мара Енчева, III г. кл.,
при у-ще „Св. Симеонъ“ — Варна.

Задачи и кръстословици

Решения на задачите от бр. бр. 5 и 6:

ЗАДАЧА 15: Учи на младина, да ти е лесно на старини.

ЗАДАЧА 16: На географската карта.

Кръстословица 17

ВОДОРАВНО: 1. Итака. 3. Браца. 7. Каска. 10. Сцена. 14. Халиф. 16. Три. 17. Дания. 18. Сакаръ. 19. Ноа. 20. Ама. 22. На. 23. Ра. 25. Аръ. 24. Роланъ. 26. До. 27. Фаръ. 23. Ракъ. 30. Ось. 31. Адъ. 32. Адъ. 33. Ика. 34. Ра. 36. Нота. 38. Рай. 39. Салъ. 41. Инъ. 42. Аръ. 43. Мразъ. 46. Зелка. 49. Аръ. 50. Ми. 51. Ма. 52. Ра. 53. Малка. 56. Ио. 57. Клонъ. 59. Адъ. 60. Орало. 63. Ни. 64. Венера. 65. Самоковъ. 66. Бръзникъ. 67. Ара- ратъ.

ОТВЕСНО: 1. Иванъ Вазовъ. 2. Атакама. 3. Вино. 4. Адъ. 5. Царъ Асенъ. 6. Ана. 7. Кяръ. 8. Силистра. 10. Ска. 11. Царъ Симеонъ. 12. Еръ. 13. Анодъ. 14. Ханъ Крумъ. 15. Фердинандъ. 20. Ари. 21. Макъ. 26. Да. 28. ААА. 34. Римъ. 35. Ани. 36. Самаръ. 37. Ираде. 39. Салъ. 40. Ирисъ. 44. Аракъ. 45. Зал. 47. Линъ. 48. Кое. 54. Ана. 55. Лиръ. 57. Ка. 58. На.

ЗАДАЧА 18: Алена фанела.

ЗАДАЧА 19: Снопче е вестникът на учениците от Варненска и Провадийска околии.

ЗАДАЧА 20: 1. Риза. 2. Иванъ. 3. Заякъ. 4. Анка.

ЗАДАЧА 21: Скопие.

ЗАДАЧА 22: Кавала.

ЗАДАЧА 23: Ковачъ — Сливенъ.

Изъ живота на училищата

Изъ дейността на Д-вото за въздушна и химична отбрана при Сръбска прогимназия в гр. Варна.

През настоящата година дружеството ни разви оживена дейност. Имаше 300 души редовни членове, които посещават големите ни събрания и работят за успеха на дружеството. Всички членове са снабдени с членски карти.

Събранията ни са винаги добре уредени. Големият училищен салон често пати е малък да събере слушателите. При всяко събрание се изнасят хубави реферати, придружени и с светли картини. Така ние, малките труженици, се запознаваме с въпросите, които ни интересуват. На събранията ни винаги идват и големия брой слушатели, които не са членове на дружеството.

Под формата на членски внос събрахме доста пари, с които купихме за дружеството газови маски, проби от бойни газове и др.

Ние всички сме дълбоко проникнати от мисълта, че като българи, макар и малки, трябва да работим в тия смутни и несикурни времена за Родина си и да се готвим срещу най-опасния враг — въздушните нападения.

Надявам се, че дружеството ни ще продължава да цъфти и въ бъдеще, като добър помощник и вярно пазител на Царя и Родината.

Отправлям апел към читателите на „Снопче“ да следват нашия примър и да работят за възхода на любимото ни отечество.

Иванъ В. Добревъ, III-а кл. при I Сръб. прогимн., Варна.

Дейността на Ученическото неутрално въздържателно дружество в с. Нов-градец.

(Изъ доклада на контролната комисия).

Ученическото ни въздържателно д-во „Форелъ“ е възстановено на 14. X 1939 година под ръководството на учителя Йорданъ Ж. Йордановъ. То има 73 редовни членове — ученици. Изнесени са 4 беседи от ръководителя и 5 реферата от учениците. На роди-

ГТАНКИ: 1. Сърцето. 2. Езика. 3. Кросната на тъкачния станъ. 4. Нощта.

Получават награди за правилно разрешени задачи следните ученици:

Николай Мариновъ, от III отд. с. Бълево, Желъско-Демировъ, от I кл. с. Николаевка, Желъско-Ат. Димитровъ, от I кл. гара Синделъ, Живка Петрова, от IV отд. при у-ще „П. Р. Славейковъ“, Варна, Живка Маринова, I д. кл. при у-ще „Ц. Симеонъ“, Варна, Донка Радева Панайотова, от IV отд. при у-ще „Арабаджиевъ“, Варна, Христо Б. Тунджиевъ, от I в. кл. при II прогимн., Варна, Емилия Кунева, от III кл. с. Момино, Велико Ковачевъ, от I кл. с. Бъла, Варненско, Анка Стоянова, III отд. при у-ще „Митр. Симеонъ“, Варна, Таня Хр. Николова, I д. кл. при II прогимназия — Варна, Цанко Ив. Цанковъ, от III а отд. при у-ще „Св. Методи“, Варна, Марийка Ив. Коларова, от II а кл. при у-ще „Ц. Симеонъ“, Варна, Елена Карбова, у-ка от I а кл. при у-ще „К. Арабаджиевъ“, Варна, Димитър Хр. Узуновъ, от II кл. с. Кипра, Варненско, Здравко Поповъ, от IV отд. при у-ще „св. Сава“, Варна.

да гиди тия малки труженици, които засвидетелствуват на съученици преданост и желанието си да им помогнат!

На 31 мартъ т. г. дедохме традиционната си забавка. Въ украсения с гирлянди, триколори, напътствени табла и червенокръстни знаменца салонъ посрещнахме многобройните си гости. Между другите хубави номера изнесохме с успех поучителната пиеска „Данчо мързеланчо“. Приходът беше за въ полза на бедните ученици.

Добър учител е за насъ д-во Младежки Червенъ кръстъ, затова всички съ радост се числимъ въ редовете му!

Христиана Василева, II в. кл., I в. Сръб. прогимн. Варна

— о —

На 12 май т. г. д-во „Мл. червенъ кръстъ“ при II Сръб. прогимназия „Априловъ“ — Варна, представи съ завиден успех пиеската „Късметъ“ отъ К. Сагаевъ. Положения трудъ от ръководителите г. г. Колева, Взишева и Стойчева бѣ възнаградени от хубавата детска игра.

Хвала имъ!

На сжшия день д-во „Млад Черв. кръстъ“ при у-ще „Царъ Симеонъ“ изнесе отлична посета забавка под ръководството на учителките Еп. Михайлова, Л. Стойкова и Й. Караколева.

Отговорният уредник на „Снопче“

ЙОРДАНЪ НЕДКОВЪ (Чичо Данъ).

СЪОБЩЕНИЯ

Съ настоящия брой „Снопче“ завършва първата си година. Не бѣха малко трудности, съ които трѣбваше да се боримъ. Съ общи усилия ние ги победихме. Може би, трѣбваше да се направи още много, за да стане вестничето ни по-хубаво. Някои от недостатъците му ние сами виждаме, а други ние посочават от читателите. Ще направимъ усилия да ги отстранимъ за напредъ.

Сега изказваме задоволството си, че „Снопче“ се закрѣпи и стана една необходимост за малките си читатели. А за това помогнаха най-много нашите добри сътрудници и настоятели. Пожелаваме имъ приятна почивка, здраве и по-добри дни. На хилядите си читатели и тѣхните близки пожелаваме щастливо лѣто.

Дано презъ това лѣто узрѣятъ за всички ни плодове на тѣй дълго подхранвани надежди...

Благодаримъ сърдечно и на г-да инспекторите, които ни дадоха ценното си съдействие.

Молимъ всички настоятели да се отчетатъ на

всяка цена до края на месеца май, безъ да чакатъ да имъ напомняме поотделно. Ще ни бѣде много неприятно, ако се видимъ принудени да прибѣгваме до други мѣрки за издѣлжение, освенъ настоящата покана.

Отъ идущата година ще намѣримъ начинъ да възнаградимъ и настоятелите за труда имъ.

Въ последното си заседание уредниците решиха да отдѣлятъ частъ отъ приходите, които се получаватъ отъ „Снопче“ и да ги предадатъ на околийските просвѣтни д-ва въ Варна и Провадия. Друга частъ отъ приходите ще бѣде внесена на безплатните ученически трапезарии въ гр. Варна.

Сумитъ ще бѣдатъ внесени, следъ отчитане на последния брой.

Молимъ сътрудниците си ученици да пишатъ съчинения и презъ лѣтото и да ни ги изпратятъ до 20 септември чрезъ учителите си. Въ тѣзи съчинения желаемъ да видимъ живота на учениците по нивите и ливадите, изъ бостаните и градините, край морето и рѣките.

Получаватъ награди за хубави съчинения, които са печатани въ „Снопче“, следните ученици:

Отъ гр. Варна: Евгения поборникова отъ V. кл., Милка Калчева отъ III кл. при у-ще „Хр. Ботевъ“, Кирилъ Сл. Христовъ отъ I в. кл. при I Сръб. прогимназия, Радка Енчева отъ III-а кл. при II Сръб. прогимназия, Георги Ганчевъ отъ III отд. при у-ще „Ц. Симеонъ“, Симанка Крумова отъ II отд. при у-ще „Св. Ангеларий“, Димитъръ Казъловъ отъ II-а кл. при у-ще „Ц. Симеонъ“, Кичка Йовчева отъ III б кл. при у-ще „Ц. Симеонъ“, Георги Г. Шивачевъ отъ III-б кл. при II Сръб. прогимназия, Айше Фазлжева отъ II-а кл. при у-ще „Ц. Симеонъ“, Магдалина Ив. Вълчанова отъ II а кл. при у-ще „Ц. Симеонъ“, Иванъ В. Добревъ отъ III-а кл. при I Сръб. прогимназия, Вѣрка Хр. Добрева отъ III а отд. при у-ще „Ст. Караджа“, Димитъръ Ив. Калканджиевъ отъ III кл. при у-ще „Ст. Караджа“, Жечка Тодорова отъ II-а кл. при у-ще „Ц. Симеонъ“, Лиляна Ст. Черварова отъ III кл. при у-ще „Ст. Караджа“, Йорданъ Стояновъ отъ II а кл. при у-ще „Царъ Симеонъ“, Илия Димитровъ отъ II а кл. при II Сръб. прогимназия, Стефанка Кунева отъ III кл. при у-ще „Ст. Караджа“, Христиана Василева отъ I Сръб. прогимназия, Мара Енчева отъ III кл. при у-ще „Ц. Симеонъ“, Фотинка Георгиева отъ III кл. при у-ще „Хр. Ботевъ“, Сашо Хаджиевъ отъ IV отд. при у-ще „Кн. Борисъ“, Лиляна Златева отъ III кл. — с. Г. Чифликъ, Николка Атанасова отъ I кл. — с. Н. Рилски, Радка Карамфилова отъ III кл. — с. Кичево, Елена Петрова отъ III кл. — с. Борисово, Койчо Радневъ отъ III кл. — гара Борисово, Иванъ Янчевъ отъ IV отд. — с. Игнатиево, Величка Пенева отъ IV отд. — с. Комарево, Марийка Иванова отъ II кл. — с. Здравецъ, Иванъ Черневъ отъ III кл. — с. Н. Рилски, Лена Левчева отъ II кл. при XII прог. София, Павелъ Христовъ отъ III кл. с. Срацимиръ, Владимиръ Абаджиевъ отъ с. В. долъ, Йорданъ Цветковъ отъ IV отд. с. Добриня, Борисъ Ив. Миндовъ отъ гр. Разградъ, Йорданка Д. Гърдева отъ II кл. при у-ще „Бр. Миладинови“ — гр. Русе, Матилда Конфино отъ IV отд. гр. Провадия,

Еленка Ил. Иванова отъ IV отд. — с. Р. Девня, Райна Николова отъ IV отд. — с. Овнецъ, Маринъ Христовъ отъ III кл. — с. Джаврино, Диана Попова отъ гр. Провадия, Маргарита Станчева отъ III отд. при у-ще „Св. Кирилъ и Методи“ — Провадия, Пена Ат. Йонкова отъ гр. Кръвеникъ.

Съ настоящия брой изпращаме подаръците на всички наградени ученици. Понесайте ги отъ учителите, които разпространяватъ вестника!

Подаръците са автоматични перодръжки, автоматични моливи, мастилници, прочитни книги отъ български автори и др. Всѣки подаръкъ е надписанъ.

ИЗЪ НАУКАТА И ЖИВОТА

Страшни цифри

Съ това, що Англия, Франция и Германия харчатъ за въоръжения, би могло да се изхранятъ 200 милиона хора, безъ тия хора да работятъ.

Съ това, що миналата 1939 год. Франция е изразходвала за сегашната война, биха могли да се изградятъ единъ милионъ къщи, които да иматъ и свои градини. Въ тия къщи биха могли да се настанатъ до три милиона семейства. Или, разполагайки съ тая сума, биха могли да се сложатъ въ люлката на всяко новородено бебе по 90,000 франка (около 400 хил. лева).

Ако Германия би зачеркнула военните си разходи отъ сжщата година, би могла да направи подаръкъ на всяко нѣмско семейство по единъ автомобилъ; или, би могла да раздава на населението си всякъ денъ по 30 милиона килограма масло; или, би могла да даде на всички германски работници по 6 месеци платенъ отпускъ.

Съ платовете, що Англия е поръчала за да облъче новобранците си, би могло да се покрие едно разстояние отъ 4800 километра — горе долу колкото е разстоянието между Лондонъ и Нюйоркъ. Съ всичките си поръчки за форми на войската си по сухо би могла да покрие 15,000 километра, т. е. разстоянието отъ Парижъ до Токио и обратно.

изъ в-къ „Християнска защита“

— о —

ИМЕНАТА НА МЕСЕЦИТЕ отъ годината са дадени отъ старите римляни. Януарий е получилъ името на бога Янусъ, който ималъ 2 лица: съ едното гледалъ назадъ, а съ другото — напредъ. Февруарий носи името на Фебруа — празникъ на очишчението. Мартъ е получилъ името си отъ бога на войната Марсъ. Априлъ е ангелътъ на пролѣтътъ. Май идъ отъ Майа — дъщеря на Атласъ, за когото вѣрвали, че държалъ на раменетъ си земното кълбо. Юний носи името на Юнона, жена на бога Юпитеръ, юлий — на великия римски императоръ Юлий Цезаръ, августъ — на императора Октавиана Августа (августъ значи благодаренъ). Септември, октомври, ноември и декември са получили имената си отъ римските числа септем, октом, новем и децем, които значатъ седемъ, осемъ, деветъ, и десетъ.

Излиза, че тѣзи месеци сѣ били нѣкога не деветъ, десетъ, единадесетъ и дванадесетъ, както сега, а сѣ били седемъ, осемъ, деветъ и десетъ. Но и до днесъ никой не е мислилъ да промѣня имената имъ.

— о —
Кръвта на единъ възрстенъ човѣкъ съдържа около 37 милиарда бѣли кръвни тѣла, които са защитни сили на организма срещу микробите.

— о —
Пасторътъ е откривателъ на противобѣсна ваксина, която спасява много деца отъ побѣсняване, следъ като са ухапани отъ бѣсно куче.

Едно пѣтуване

Зима е. Вънъ буря вѣе. Въ търтѣ зловещо пише по куминитъ и събаря снѣга отъ покривите. Седя на прозорецъ и втрѣнено гледамъ навънъ. Унисамъ се въ мисли...

И ето, азъ съмъ въ своя роденъ градецъ. Весело майско слънце припича. Всички бързатъ на работа. Тукъ гонедаръ подкарва говедата си тамъ козаръ събира козите, а работните селяци бързатъ къмъ полето.

Ние се приготвяме за пѣт. Преселваме се въ крайморския градъ Варна. Конетъ неусѣтно трѣгватъ. Излизаме вънъ отъ града. Азъ за последенъ пѣтъ хвърлямъ любовенъ погледъ къмъ своето родно мѣсто. Сърдцето ми е изпълнено съ мѣжа, и ми иде да заплача. Птичките весело чуруликаятъ. Нѣкъде високо по небето лети чучулига. Красивъ перепрудки хвърчатъ изъ въздуха, кацатъ по мирзалинати полски цѣтѣнца и танцуватъ като малки принцеси. Всичко е весело. Само азъ съмъ тъженъ. За пръвъ пѣтъ се отдѣлямъ отъ своето родно мѣсто и то за винаги. Монотонно тракатъ колететата и напѣватъ нѣкаква пѣсенъ...

Навлизаме въ гората. Шосето се вие като огромна сребърна лента презъ нея. Тихъ вѣтрѣцъ повѣе. Дърветата се люлѣятъ и сякашъ си шепнатъ нѣщо.

Смрачава се. Надъ земята се спуска тиха и приятна майска нощъ. Лунниятъ сѣръпъ весело ми се усмихва. По небето трепватъ хиляди звезди. Приятенъ мирисъ се носи изъ въздуха. Странджа сякашъ шепне чудни легенди за храбри воеводи и смѣли хайдутки, които майчински е крила въ пазвата си. Неусѣтно заспивамъ...

Събуждамъ се. Още е тъмно. Въ здрачината свѣтътъ хиляди свѣтулки съ чудните си фенерчета. Въ далечината се вижда Бургасъ. Далечните електрически фенери изглеждатъ като грамадни вериги отъ брилянти. Чудно хубава картина!

Сипва се зарята, и става по-свѣтло. Трѣгваме къмъ Бургасъ, дето скоро стигаме. Следъ краткъ престой, отиваме на пристанището. Тукъ цари необикновено оживление. Скоро се качваме на парахода и заминаваме за Варна. Морето е тихо и се простира като грамадно огледало. Параходътъ гордо и величествено пори водата, несмущаванъ отъ нищо. Пристигаме. Слизаме на кеда. Погледътъ ми играе навсякъде. Той плува въ безкрайния просторъ на морето и се изгубва изъ улиците на големия градъ.

..... Сепвамъ се. Отъ очите ми се изгубва примамливата картина. Нима асичко това бѣше сѣнь? Кѣде съмъ азъ? Въ чуждия градъ ли, или въ родното си огнище? Уви, азъ съмъ въ Варна. Далечъ отъ родния си край. Става ми мъчно...

Вънъ бурята бушува и пѣтжната си пѣсенъ. Снѣгътъ пада, пада...

Димитъръ Ив. Калканджиевъ III-а кл. при у-ще „Ст. Караджа“, Варна.

Четете нашето „СНОПЧЕ“ и давай-те на родителите си да го четатъ.

ПЕЧАТНИЦА
Д. ТОДОРОВЪ
ВАРНА, ул. Единъ 22